

Marjan

De aanroep
past bij elke
gemoedstoestand.
Dat maakt
hem denk ik
zo populair.
Je doet meteen
'oh my kat'

**JOURNALISTE
MARJAN VAN DEN
BERG IS GETROUWD
EN HEEFT DRIE
DOCHTERS EN DRIE
KLEINKINDEREN.**

“Oh my kat,” zegt mijn kleindochter. Ze zit met de iPad op schoot en kijkt naar haar favoriete youtuber. Die heeft zelf al minstens twintig keer diezelfde kreet geslaakt. Hij sprak het overigens net zo beroerd uit als deze fan van negen jaar oud.

“Je kat?” vraag ik.

“Nee oma. Het is *Ooooh Em Dzzie!*”

“O, je doet een schietgebedje!” Dat ben ik weer. Zeurpietoma. Aangenaam. Maar ik ben een beetje klaar met al die aanroepen. Ik ben er grootvader van dat mensen hun geloof kunnen belijden op welke manier ze dat maar willen. Vrijheid van godsdienst is een groot goed. En zolang je daarmee een ander niet stoort, ga ik voor je de weg op met een spandoek als je daarin wordt gedwarsboomd. En dat doe ik niet gauw, geloof me.

Ik vind een discussie met een Jehova's getuige altijd interessant en nodig ze vaak uit voor koffie. Als de kerkklokken van ons kleine kerkje luiden, dan voelt dat als thuis, warm en geborgen. De enorme stenen beelden bij de boeddhistische tempel aan de andere kant van ons dorp vind ik heel lelijk. Maar de meeste kruisbeelden vind ik ook niet fraai. Dus daar hoeven we niet over te zeuren. Als ik ergens een muezzin hoor oproepen tot gebed, is dat voor mij altijd een moment in de tijd om even stil te staan en niet maar door te hollen. Het is wel fijn als het een beetje een *Voice of Holland*-muezzin is, waar alle stoelen voor draaien. Maar soms is het een metalig cassettebandje. Je kunt niet altijd alles hebben. En die vrijheid om te beleven en te belijden staat boven alles. Maar dat vind ik niet gelden voor mensen die constant die Engelse aanroep doen bij wat er ook maar gebeurt. Soms drie, vier keer achter elkaar, snel ratelend: oh my kat, oh my kat, oh my kat..... Of afgekort. OMG, OMG, OMG. Dat kan ook. In allerlei toonaarden. Oprecht verontwaardigd. Teleurgesteld. Stomverbaasd. Gefrustreerd. Dodelijk vermoeid. De aanroep past bij elke gemoedstoestand. Dat maakt hem denk ik zo populair. Je hoeft niet meer na te denken. Je doet meteen 'oh my kat'. En zelfs al spreek je hem wel goed uit, en er zijn echt youtubers die dat kunnen, zoals de prachtig articulerende Nikkie de Jager die ik bewonder en die met haar taligheid dat OMG er niet al te vaak uit gooit, dan nog! Kan er een variant worden geïntroduceerd? Alsjeblieft?

Kijk, ik snap ook dat het nooit potversnotjes zal worden, zoals Jan soms moppert. Dat zal de wereld niet veroveren. Maar een beetje variatie moet toch kunnen?

“Ik vind het een erg beknopt gebed,” zeg ik tegen kleindochter.

Die besteedt weinig woorden aan mijn commentaar. Alleen dit, met een diepe zucht: “Oma! Oh my kat.”